Listina

Nemohlo to padnout na nikoho jiného. Jasné jak dnešní poledne nad Choustníkem. Do hospody U Upírky to mohou být tak tři kilometry, naštěstí vesměs z kopce. A o Sapérovi všichni víme, že má snad troje plíce. Pokus o resuscitaci polovodičového zmetka žádný úspěch nepřinesl – pokud kdy do těchto končin signál vstoupil, dávno již zavelel k ústupu. Myale signál vyslat nutně potřebovali!

Ten první vyslal Loudův tulácký přítel von Brix. Ač mezi nalezenci z vůle Loudovy aristokrat, směsku štěkání, kňučení a vytí vydal zcela nešlechtickou. Vzbudil jí ale pozornost Hopa dosud se v závětří tiše oddávajícího kochání nad zdánlivě nekonečnou zelenou střechou Táborské pahorkatiny. Ten vyňal z úst čerstvě naládovanou lulku a s v obličeji vepsaným „šlechtic – jó?“ se nadechl k přednášce o vybraném chování. Nedošlo na ni. Ani jeho následný řev neměl s noblesním chováním šlechtice vůbec nic společného. U něj to ovšem bylo naprosto v pořádku – šlechticem nebyl z vůle nikoho nebo svůj původ důsledně tajil.

Melu už vážně z posledního. Potoky potu na zádech již dávno protrhly veškeré hráze a slily se v jediné slané jezero, v němž jsem utopil nejenom košili. Vytahané, podivně šimpanzí ruce se třesou. Neovládám je. Nereagují. Nejsou mé. V plicích se chystá exploze. Zato pumpa! Ta jede! Ve spáncích tupé T-DU, T-DU, T-DU. Valy obočí padly. Řeka potu se přes ně převalila jako by ani nebyly. Šípy všech lučištníků našly terč v mých očích. Švadleny celého světa se spojily a odložily jehly. Hřbet ruky vystřelil, ale jenom pot rozmazal po tváři. Šílený kotelník se odporně zašklebil, otevřel dvířka kotle dokořán a nabral plnou lopatu... Rozvibrovaná kolena padla do prachu. Hlavou jen letmý záblesk: námaha..? strach..?
Ležím na zemi a necítím bolest rozbitých loktů. Nevnímám tíhu na zádech. Jen děsivé chrrr-rrr-rríí za hlavou. A funění. Hop! Boj je to nerovný, přece však úspěšný. Teď je to jeho náklad. Teď lije z něj. Z brunátně rudého obličeje vytřeštěně vystupují jindy tak klidné oči. Toužebně hledí do dáli před sebou a do lesního ticha ječí své otázky: KDE JSOU? KDE SAKRA JSOU?!!
Ani Hopova, ani má postava se nedají s Loudovou srovnávat. Jistěže, Loudova přezdívka je výstižná. Jídlo ovšem představuje onu pověstnou čestnou výjimku. A pod tou horou masa teď Hop funí a kleje a prosí a doufá a přísahá. Na zádech se mu nekoordinovaně kymácí Loudův kapkami studeného potu orosený, zažloutlý, jakoby voskovaným papírem pokrytý obličej, z

jehož promodralých oschlých rtů vychází ono podivné chroptění. Z pomalu (tak strašně pomalu!) se blížícího houkání je jasné, že Sapér se k telefonu probil. Jedou! Jedóóóu! Naprosto vyděšení z Loudova stavu, naprosto mimo z našich znalostí první pomoci. Plni obav. Pomohl panický transport? Nebo spíš ublížil?
Modrá.
Modrá je dobrá.
Dokonce i když tak protivně bliká do očí...

Mladý uhlazený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si v zrcadle výtahu srovnal kravatu a vystoupil v sedmém patře prosklené moderní budovy Zdrojů. Vydal se dlouhou chodbou a bez povšimnutí postupně míjel dveře s nápisy DISCO, SKINHEADS, HOROLEZCI, POLICIE, BÁSNÍCI A SPISOVATELÉ, MODELKY, NOVINÁŘI a zastavil se až u dveří s mosaznou cedulkou TRAMPOVÉ. Decentně si odkašlal, stejně decentně zaťukal a vešel.
Porada dnes začala jako obvykle přesně v deset. Mladý uhlazený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami rozevřel luxusní kufřík a vytáhl z něj v kožených deskách uloženou Listinu.
„Já mám dnes jen dvě věci," pravil, když se po zhruba patnácti minutách dostal ke slovu, směrem k jinému – staršímu – uhlazenému pánovi v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami, který seděl v čele podlouhlého stolu. Ten jej sotva znatelným pokývnutím hlavy vyzval, aby pokračoval.
„Podařilo se mi domluvit přestup. Kuby. Mladá holka, nadějná. Slušně válí na kytaru, uzlovat umí, oheň rozdělá i po dešti. Dřív jezdila do Předboře na tábory, teď je u Folkáčů. Ale víte. jak to tam teď mají. Lepší léta pryč a nová vlna v nedohlednu. Tenhle víkend na potlachu na Klejnotech bych ji mohl uvést."
„Nepřipadá v úvahu. Máme plno."
„Ale demografický vývoj u trampů..."
„Vím jak vypadá. Znám ten graf. A vy své předpisy jistě také."
Mladý uhlazený pán zabodl ukazováček do Listiny a zoufalým hlasem řekl: „Nejbližší okénko mám teď až za patnáct měsíců! Vyfouknou mi ji Koňáci, chtějí ji Basketbalisti a včera stálo před jejím domem auto od Opilců..!"
„Ten druhý problém?" nedal se obměkčit starší uhlazený pán a otázkou uzavřel tento bod.
„Nějaký Louda," rezignoval mladší. „Včera. Ale v Listině ho nemám."
„Ten bude v pořádku. Jen pouhá epizoda. Omyl chlapců v terénu."
V půl jedenácté porada skončila. Mladší uhlazený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si dal záležet na skládání v kožených deskách uložené Listiny do svého luxusního kufříku. Když v pracovně osaměl se starším uhlazeným pánem, vytáhl z kapsy svého skvěle padnoucího saka obálku a lehce ji posunul po stole.
„Možná byste to nějak mohl..."
Byl to jen krátký okamžik. Pouhý záblesk ve tváři staršího uhlazeného pána. Dobrý pozorovatel by si ovšem i tak všiml, že jeho mimické svalstvo ještě neodumřelo.
„Možná bych opravdu mohl..."

Poslední autobus z Plzně sem přijíždí před půlnocí. Do soboty zbývalo velké ručičce na kostelních hodinách sedm slepičích, když mě s mou společnicí vyplivl autobus na manětínské náměstí a odhrkal po kostkách do Nečtin. Je před námi nekonečný krpál nahoru na Klejnoty, ale

na to se teď dá snadno zapomenout. A nejlíp to jde U Eretů! Ještě se tam svítí – a dnes ještě dlouho bude. Je slyšet kytary a hlahol narvané hospody. A starý pan Eret, ten kšeftu rozumí.
„Ahóóój!" zaburácela zadní řada sražených stolů, sotva jsme vešli. Není pochyb, přijeli jsme v nejlepším.
„Tak přecéé! Přecéé ji přivéézz!" haleká rozparáděný Sapér a sápe se k dámě. „Ty budeš Kubýý, vííď? Frantóó, Františkůůů, Kuby se chce zapsáát!"
„Víš něco o Loudovi?" zeptal se Hop polohlasně. Sapér přesto otázku zaslechl a na pár prchavých okamžiků vystřízlivěl. Hostinský se již stihl vyptat, co si dá slečna a zkušenými pohyby doplnil známou duhu na tácku o novou barvu. Tácek teď obratně navádí k hladkému přistání.
„Volal jsem tam. Má dvojitý bypass a operace dopadla dobře. V neděli se u něj stavím," odpovídám.
Sapér se usměje a vrací se zpět: „Na Kubýýý! Na Loudůů!"
„Na Kuby!"
„A na Loudu!"
„Tak na zdraví oběma!"
„Obemááá? Snad všéém!"

Vystoupili jsme z autobusu, stihnu zašeptat něco hřejivých slůvek do Kubyna ušního boltce a doručit jí polibek. Byl bych dal repete, ale přijela tramvaj jedoucí k nemocnici. Musím Loudovi poreferovat jak dopadl potlach, jak parta přijala Kuby, že Sapér měl ale fakt hodně zlou sobotu a že ho všichni pozdravujou.

Na pooperačním se s vizáží trampíka, o víkendu řádně použitého, cítím dost nesvůj. K mé úlevě se dveře sesterny otevřou vzápětí a vyjde z nich korpulentní sestřička. V duchu se usmívám... Louda je mezi svými!
„Vy jste příbuzný?"
„Za ta léta..?" ptám se sám sebe v duchu a neváhám vyslovit: „Ano!"
„Operace proběhla bez problémů, pane. Ty přišly včera večer. Embotie. Je mi to moc líto. Tady pan doktor vám vše vysvětlí..."

Mladý uhlazený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si v zrcadle výtahu srovnal kravatu a vystoupil v sedmém patře prosklené moderní budovy Zdrojů. Vydal se dlouhou chodbou a bez povšimnutí postupně míjel dveře s nápisy DISCO, SKINHEAĎS, HOROLEZCI, POLICIE, BÁSNÍCI A SPISOVATELÉ, MODELKY, NOVINÁŘI a zastavil se až u dveří s mosaznou cedulkou TRAMPOVÉ. Decentně si odkašlal, stejně decentně zaťukal a vešel.
Porada dnes začala jako obvykle v deset.
Přesně.

_____

Václav Stričko – Vašýk
2. místo v próze nad 23 let
Trapsavec 2009

Příměří

Na Západních Brdech klid ...
jenom pár očí hledí do žhavých uhlíků.

Umlkly tvoje zbraně,
když vzal jsem za kliku.

Dveře jsem zavřel zvenčí,
vystoupil z rychlíku.

_____

Zdeněk Ryšánek – Crischot
2. místo v poezii nad 23 let
Trapsavec 2009